

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga.
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pesetas 1'50.
Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

JA TORNEM A SERHI.

!!Pastarada!!

ICARITAT PELS OBRERS SENSE FEYNA!

Hem rebut una sentida allocució participant al públic que son uns 10.000 los treballadors de las fábricas de cotó que 's troban en aquests moments privats de treballar, y no per culpa seva, sino per la paralisació de algunas fábricas.

Una crisis industrial sempre es grave; pero en los actuales momentos, en que la salut pública está amenazada, la gravedad de la mateixa augmenta.

Per tal motiu cedim gustosos a la invitació que dirigeix la comissió de ausilis a la premsa periódica, y desde avuy queda oberta una subscripció en las columnas de LA CAMPANA DE GRACIA.

Que todas las personas de cor se compadeixin de la desgracia que afligeix a un gran número de obrers catalans y s'apressurin a aliviar sa aflictiva situació.

LA REDACCIÓN.

TOCH DE REBATO.

A tornan a ser al candelero. Ells a dalt y 'l país a baix. Molt havia progressat a Espanya l'educació política del poble, y a favor de aquest progrés real y efectiu se creya impossible la tornada dels conservadors, que significa una verdadera provocació, un retrocés y una amenaça.

Lo país progressa; pero altres elements no cambian. Existeixen malalties constitucionals incurables. A lo millor, quan tothom se creu que 'l malalt segueix per bé, s'agrava tot de un plegat. Los que 's figuraven que s'havia acabat a Espanya 'l funest imperi de las camarillas, acaban de sufrir un cruel desengany.

Nosaltres que haviam fet, durant molts anys, una política sensata fins a reprimir nostre temperament fogós y batallador, ja sabem lo que 'ns toca.

Ha arribat l' hora d' emplear los remeys enérgichs y 'ls emplearem.

Ja varem indicar la setmana passada la significació única que pot tenir en aquests moments la constitució de un ministeri conservador.

Caminavam tranquilament, pas a pas y sense entrebanchs, per las vias del progrés democràtic. Las reformas eran acullides en tot lo país ab verdadera afició. La conciencia pública apoyava desinteressadament al govern liberal que anava realisantlas. Los més impacients en favor de determinadas solucions, aplassaven gustosos la realisació de sos propòsits, a cambi d' establir un ample camp de legalitat democràtica, afiansat per la llei y garantit per la pau pública. Lo sufragi universal era 'l corament de aqueixa política patriòtica.

Donchs la substitució dels liberals pels conservadors significa per part dels que 'l han aconsellada, una condició de la sensates del país, y l' amenaça de que aquest sufragi universal a tanta costa reconquistat, apenas nascut, hi ha qui pretén ofegarlo.

Lo treuen de la mare, qu' es qui havia de cuidar-lo y de nodrir-lo, y l' entregan a una dida seca. En los pits aïrats de la vella conservadora no hi ha sustancia pel sufragi universal, no hi ha aquells principis nutritius que havian d' enrobustir-lo. No hi ha més que odi y sequedat. Ea los brasos del actual govern morirà 'l sufragi, si 'l país en massa no surt a la seva defensa.

Per aixó cal tocar a rebato.

No hi ha que fiar en las salamerias y magarrufas conservadoras. Per més que blasonin de liberals, no ho son, no poden ser-ho. S' es liberal o s' es reaccionari com s' es maco o s' es lleig: es una condició natural del homes y d' ls partits. Y 'ls conservadors son llejts, per naturalesa.

Si las corrents liberals que avuy dominan son tan fortes que 'ls obligan a fingir lo que no senten, rahó de més pera condemnar la seva pujada al poder, ja que queda demostrat per propia confessió, que han vingut fora de temps, quan cap rahó existia que aconsellés lo sen adveniment al govern.

Digan lo que vulgan, han vingut pera atentar a la vida del sufragi universal. Impossibilitats de matarlo, per medi de un real decret, se proposan corrompre'l.

Y aixó es lo qu' hem d' evitar.

¿Per quins medis?

Consignem ans que tot un recort històric.

Durant lo siti de Zaragoza pels francesos, los sitiadors de la ciutat heroica, quan los defensors de la plasa estaven morintse de fam, van enviarlos pa al objecte de amoixarlos.

Y 'ls zaragossans van respondre:

—Primer la fam, que 'l pa del enemich.

Lo mateix hem de respondre nosaltres:

—Ans la mort, que la llibertat que puga venirms de mans conservadoras. Conservadors: lo pa que 'ns oferi, està envenenat, y 'l reixassém.

Y al reixassarlo 'ns disposém a lluytar desesperadament, y a emplear desde 'l primer instant aquell remey enérgich de que al principi parlava.

¿Quin es aquest remey?

La coalició electoral.

Unimnos tots, desde 'l liberal més tebi al republicà més radical: unimnos y preparemnos desde ara pera donar la gran batalla.

Hi ha pendent una qüestió de confiança. Fins ara 'ls governs monàrquichs se refiavan sols de la confiança de la corona. Demostremlos que en lo successiu, avants que tot y sobre tot, los será precis contar ab la confiança del país.

Lo crit de «guerra als conservadors y visca 'l sufragi universal» pot unirnos a tots, engendrant una corrent d' opinió formidable. Contra aquesta opinió s' estrellaran totas las malas arts del govern. No hi ha govern capàs de resistir a la voluntat de un país, quan aquest no vol sotmetres.

Guerra, donchs, als conservadors: guerra implacable de todas las horas y de tots los instants!

La CAMPANA DE GRACIA: mentres espera l' hora de repicar a gloria, que será 'l dia que de las urnas surti la victòria de la coalició electoral sobre la reacció, no pot estar inactiva, y desde avuy tocarà a rebato.

P. K.

RA que s' ha vist tot com ha anat, tothom diu lo mateix:

—Vaja, pleguem. ¿Que no 's veu que tot aixó era una comedia?

Es cert: era una comedia que feya a lo menos sis mesos que s' ensejava a porta tancada.

Pero 'ls cómichs destinats a representarla eran tan boca-molls que tot ho contavan. —En l' acte primer succehirà aixó; en l' acte segon pasará tal cosa, en l' últim acte lo traydor matará al galán...

Y aixís ha succehit. Y com era natural, lo públic en massa ha xiulat al traydor.

Quan veig qu' en Villaverde ocupa 'l ministeri de Gracia y Justicia, tot desseguida 'm recordo de la gran pallissa donada als estudiants.

Y 'l recordarme dels atropellos conservadors, se 'm figura que la Justicia representada per en Villaverde conservarà las balansas per pesarnos las peras a quarto; pero llensará l' espasa y empunyarà un garrot.

Un argument de gran forsa que va exposar l' heroe de Sagunto a la reyna regent, en pró dels conservadors:

—Senyora: si 'ls conservadors no pujan, se disoldrà 'l partit, y 'l trono actual se quedarà com lo de D. Amadeo. Un sol partit l' aguantava, y quan aquest partit va perdre las forsas, lo trono va caure.

Aquest argument vol dir, que 'ls conservadors tenen l' esperit monàrquich al estómac.

L' argument es d' efecte; pero es incomplet. Té una segona part, y aquesta anem a formarla nosaltres.

—Si 'ls liberals se veuen expulsats del poder, sense motiu, se 'n aniran a la Republica y farán bé. Y 'l trono actual se quedarà com lo de D. Isabel II. Un sol partit l' aguantava, y quan aquest partit va perdre las forsas, lo trono va caure.

Aquest argument vol dir que las mateixas causas han de produhir los mateixos efectos.

En Sagasta es un home afortunadíssim.

Hasta té sort en la manera de caure.

Apenas va saberse que Castelar se proposava pronunciar un discurs contra 'ls conservadors, va precipitarse la crisis. Lo discurs de Castelar hauria destruit las cábalas de la camarilla, y 's van suspendre las Corts.

Al eminent tribuno 'l discurs se li ha quedat al pap.

Un dia o altre produhirá 'ls seus efectos.

Si es cert, com asseguran, que la modificació ministerial obeheix a pressions estrangeras, los espanyols haurém de cridar, com en Setembre de 1868.

—Visca Espanya ab honra!

Un rasgo de liberalisme del govern del Monstruo:

—Los gobernadores de provincias—digne en Silvela—permetrán las reuniones públicas en llocs tancats; pero no las que se celebran al ayre libre.

Las reuniones públicas en llocs tancats no poden permetrelas ni prohibirlas, dat que la llei las autorisa ab sols avisar a l' autoritat ab 24 horas d' antelació.

Ara, respecte a las demés podem dir una cosa. Que 'ls conservadors han comensat per embargar l' ayre libre, es a dir: l' ayre que respirem.

D. Cristino va pronunciar un discurs, dihent al final:

—La reyna regente tiene la palabra.

Y la reyna regent va parlar desseguida, donant satisfacció a D. Cristino que 's moria de ganas de que pujessen los conservadors.

Perque ell espera que 'ls conservadors l' ajudaran a formar lo partit democràtic.

¿Quin asco!

Trés dias avants de ser ministre 'l duch de Tetuán, deva en plé Senat, qu' ell perteneixia al partit liberal.

Y D. Antón li dona una cartera.

Lo mateix succeheix ab en Beranger. Aquest mestre, no fa molts anys que com a revolucionari, ni en Ruiz Zorrilla li era bon mosso.

Y D. Antón li dona un' altra cartera.

Las cosas del Monstruo, com més monstruosas millor.

Una nova senyal dels propòsits conservadors respecte al sufragi: un dels diputats de la clica que ab més pasió va combatrel, es un tal D. Llorens Domínguez.

Donchs lo Sr. D. Llorens Domínguez ha sigut nombrat subsecretari del ministeri de la Gobernació.

Es a dir: encarregat de manejar lo manubri electoral. Aixó sols demostra la bona fé de que alardejan.

En Martos en lo seu discurs va tenir la barra de parlar del amor asiàtic que 'n Castelar professa a n' en Sagasta.

Si a n' en Castelar l' hagnessen deixat dir, tal vegada hauria parlat dels odis africans de D. Cristino.

Odis als quals sacrifica la conseqüència política, la llibertat y la democracia.

Un dupte:

¿Quí ha triunfat en la última crisis política?

¿Las ideas d' ordre ó las ideas revolucionarias?

¿En Cánovas ó en Ruiz Zorrilla?

Quan van cridar a n' en Sagasta pera demanarli consell sobre la solució de la crisis, varen dirli:

—¿Qué s' estima més vosté: un ministeri terme mitj ó un ministeri conservador?

A pesar de que hi havia un terme tercer, consistent en un ministeri liberal, aquest terme va quedar descartat en absolut.

O 'l terme mitj ó 'ls conservadors. Aixó y res més que aixó.

Llavors en Sagasta va aconsellar que vinguessen los conservadors.

Un ministeri terme mitj era una especie de pont de passatge.

Y 'ls conservadors no mereixen aquesta consideració. Per passar lo riu, que 's despullin y qu' ensenyin las ancas.

Y diuen, en lo precis moment de sentarse a taula:

—Senyors fusionistas, no cal que s' impacientin: no hi estarem molt temps.

Pero 'ls fusionistas recordan que al any 85, pera pujar al poder sigué necessari que 's morís lo rey.

Y ara 'm sembla que haurán d' esperar també que algú fassi testament.

A n' en Sagasta algú sembla que va dirli:

—Home, pòsis malalt.

Pero D. Práxedes va treures un gran pes de sobre abandonant un carrech que ja desde aquell moment no li donava gust, sino febre.

Malalt ell, ara qu' es quan necessita més salut y més energia!

Lo que ha demanat Martinez Campos s' ha complert al peu de la lletra.

Lo que demanava la majoria del parlament ha quedat desates.

Y després dirán que a Espanya s' ha acabat lo militarisme!...

CARTAS DE FORA.—Diumenje passat a Vilassar de Mar, en celebració del increment que ha prés la societat del Apostolado de la oración, va celebrarse una funció de iglesia que costà la friolera de 300 duros. Aquest apostolat, que 's tradueix donant quartos per fer professons, festas de iglesia y otras expansions místicas, ha portat disgustos en moltíssimas familias per la rahó senzilla de que 'ls capellans conquistan a las donas, y aquestas sense coneixement de sos marits fan apuntar a aquests y als seus fills en la confraria, y per un acte tant cristià en moltes casas se fan moros. Aixó vol dir que no todas las professons del Apostolat surten al carrer: las més curiosas son las que van per dintre de las casas.

Lo rector de Ellar (Cerdanya) se desferma desde la trona contra dels que ballan, dihent qu' están en pecat mortal y que 'ls músichs son dimonis. Al tal rector li agrada més que las donas se li fiquin a la seva confraria. Sobre tot quan ab sas propias mans las hi posa 'l cordó

vert (vert havia de ser) entre pell y roba, deuh n veniri tantas pessigollas com rabia é indignació, quan las veu ballar ab altres.

A las Cabanyas lo rector está ficat en lo tráfich de fer un cementiri nou. Pero en lo vell hi ha legítims propietaris que reclaman, y 'l rector un dia 'ls promet una cosa y l'endemà 'ls ho nega de barra á barra. Per evitar escándols, y dat que 'l tal mossén está empenyat en vendres lo cementiri vell, son alguns los vehins del poble que pensan desenterrar los ossos de sos antepassats y emportarse ls á casa seva. Crech que farán molt bé, no fos cas que al tal rector li passés pel cap v'ndresse'ls pera fabricar botóns. Ab un rector tant tranquil, tot es de témer.

Próxima á publicarse

QUINZE DIAS Á LA LLUNA

GATADA SEMI-SERIA, EN VERS

PER C. GUMÀ

Ab ilustracions de M. MOLINÉ

Los nostres corresponents poden ja fer lo pedido d' exemplars.

¡ESPAÑA!

Avuy nostra patria aymada está plena de dolor, ha rebut al mitj del cor una horrible punyalada!

Mes quan sigui ben curada, venjará son cor ofés... puig no olvidaré may més los cors liberals dels pobles, aquells noms honrats y nobles de ferrandiz y Bellés.

J. ALAMALIV.

LO NOU MINISTERI.

DESDE la irrupció dels bárbaros, España no havia suferit una invasió tan tremenda com la que va tenir lloch lo dia 5.

Lo rebost de la nació ha sigut pres per assalt: vels hi aquí 'ls jefes de la tribu que han re'isat la fechoria:

PRESIDENCIA.

Es massa conegut en Cánovas per que m' entretingui fentlos lo seu retrato. Además, que vostés potser temen i familia y las criaturas, no més sentint parlar d' ell, ja tremolan.

Com á gobernante es una verdadera calamitat. L' última vegada que va remenar las cireras va deixar lo país sense camisa.

Ho farà del mateix modo ara? Es probable que ho fassi pitjor.

S' ha de tenir en compte que durant la seva cessantia s' ha casat. Si llavors tenia nial geni calculin' ara com deu te nirlo!

Lo ditxo ja ho diu: *Home casat...*

GOVERNACIÓ.

Si don Francisco Silvela no fos conservador, fins sería una persona simpática. És l' únich home que se n' puja á las barbas de 'n Cánovas.

Parla bé, es doctor en gramática parda y daura las pildoras á tanta trassa, qu' es capás de donarlos á vostés un revés y convéncels luego de que 'ls ha fet un favor.

Eli, com á director de las elecciones, es qui haurá de tocar lo panderol del sufragi universal. Per lo tant, en bonas mans está 'l panderol!

GUERRA.

Lo general Azcárraga, si no estich mal informat, es nou en l' ofici de ministre. Es impossible, per lo mateix, sapigu' si ho farà bé ó malament.

Hi ha una circumstancia que l' abona. Durant los últims aconeximents de Valencia (entrada de 'n Serrano y huelga del primer de maig), l' Azcárraga, qu' era 'l general d' allí, no va ser tan enérgich com los conservadors desitjavan. Vol dir qu' es una especie de Blanco... una mica més fosch.

HISENDA.

Tremolin! Es dir, val més qu' en lloch de tremolar corrin á amagar los pochos quartets que tinguin. En Cos Gayón es ministre d' Hisenda.

Es un home que voldria estancarho tot: la sal, la pólvora, la respiració... Sembla en Girona.

Ha sigut ministre d' Hisenda varias vegadas, y sempre ho ha fet malament. Es un metje bunyol, que en lloch de curar lo malalt acaba de aniquilarlo.

Per qu' ha tornat á pendrel en Cánovas? Per una rahó molt senzilla: bunyol ó no bunyol, en Cos Gayón es l' únich metje de la cuadrilla canovista.

GRACIA Y JUSTICIA.

Se n' recordan d' aquell governador de Madrid que 'l dia de santa Isabel va entrar á la Universitat y va fer la mar de desgracias, esmicolant als estudiants com si fossin carquinyolis?

Pues aquell governador, aquell famós Villaverde, es l' actual ministre de Gracia y Justicia.

No es veritat que la justicia no la saben veure y que de gracia 'ls ne fa molt poca?

FOMENT.

Isasa. ¿Que ab qu' s' menja aixó? Es lo nom del nou ministre. Tampoch n' havia sigut may. Diu qu' es un gran advocat, molt entés en lleys, defenses, pediments y plets. Per xó l' han fet ministre de Foment: per veure si las carreteras s' acaban de depressa.

ULTRAMAR.

Apotecari, corresponsal A del Brusi y tonto adulterat per

l' estudi—segons en Cánovas—lo senyor Fabié ha lograt al fi lo que desitjava: ser ministre.

Coneix tan bé 'ls assumptos de Ultramar, que s' pensa que las canyas de sucre son mánechs d' escombraconfitats. L' única sort que tindran las provincias ultramarinas, será que no sentirán los discursos del ministro. ¡Quin orador! Quan en Fabié parla, tothom s' adorm: hasta ell mateix badalla...

E-TAT.

«Don Carlos Manuel María Graciano O'Donnell Álvarez de Abrean Joris Rodríguez de Albuerne y Sánchez de Tagle, de los principes de Tyrconel»

Ara deixinme respirar. Tots aquests noms son un home sol; lo duch de Tetuán, ministre d' Estat.

Fa quatre dias deya qu' era liberal: avuy figura al costat de 'n Cánovas... y ell tan tranquil y tan duch com sempre. Circunstancia agravant: es gran amic del general Martinez Campos.

MARINA.

Hi parlat de la tranquilat del duch de Tetuán. Pero aixó es res—com diria en Tony Grice—al costat de la frescura de 'n Beranger.

Va ser ministre un any ab en Sagasta, durant lo primer ministeri de la regencia: va separarse d' ell per reaccionari, s' ha titulat sempre demócrata avansadíssim, casi republicà... y de repent, de la mateixa manera que á las criaturas se 'ls declara 'l sarampió, en Beranger se torna canovista, y sense avisar á ningú, apareix de ministre de Marina del monstuo malazuenyo.

Després s' extranyarán de que vingui 'l cólera! ¡No ha de venir, haventhi aquests focos d' infecció!

Pel demés, en Romero Robledo hi haurá guanyat. Ara, al parlar de barra, ja no s' citarà la del pollo: desde avuy endavant, la barra modelo será la del general Beranger.

FANTASTICH.

AL MONSTRUO.

Salut, guerro incomparable:

cregui qu' estich encantat de veure que al fi ha triunfat d' un modo tan lamentable.

La operació ha sortit neta y portada ab molt talent:

aixó veraderament es saber fer la trabeta

¡Válgam la creu, quin tiberi!

¡Que 'n deu fer d' exclamacions al contemplá 'ls caparróns que ha inquit al ministeri!

¡Villaverde... en Beranger!

¡Isasa! 'l duch de Tetuán, y sobre tot, lo barbián,

lo celeberrim Fabié...

Per fer la cosa rodona y ab completa perfecció,

ja no faltaba sino...

colocarhi l' Noy de Tona.

¡Oh! Las senyas son mortals y tots hem vist lo misteri:

ha volgut fè un ministeri de notables... carcamals.

Endavant, rodi la bola:

cops al bulto (al bulto y pron)

y á veure si prompte s' mou y 'ns cura y 'ns aconsola.

Ja se que té dos auxilis:

que valen casi mitj mon:

lo general del llorón y en Martos; es dir, dos quilis.

Apoyat per aquests gegants,

—si algun d' els no li fa nosa—

no 'n pot fer poca de cosa!

no 'n pot tirar poch de plans!

Hi llegit lo seu programa y m' ha agradat per demés:

no cal darhi voltas; es digné de la seva fama.

«Moralitat...» ¡Qué precios!

«Tot per la ley...» ¡Sorprendent!

«Libertat y pau...» ¡Trés bien!

«Ordre y progrés...» ¡Deliciós!

Alguns, que saben de sobra qu' es vosté, explican per qu' que vosté sempre sol di

que 'l prometre no fa pobre,

Assegiran aquests mansos que 'l programa que ha donat

no es més que un paper mullat,

com si diguessim, romansos.

Diuen que vosté per ara fa 'l pagés y parla moll

fins que 'ns tingui l' peu al coll y pugui treure la vara.

En fi, qu' segons aquests, no farà res del que ha dit,

perque encare no ha pahit got aquell fart de xiulets

Jo me n' rich dels pessimistas pues crech, y n' estich segü,

que en lo món no hi ha ningú tan fi com los canovistas.

¡Vosté absolut y arbitrari!

¡Vosté faltá á lo promés!

¡Vosté pegá á ningú! Res:

casi bé ni cal pensarhi.

De tots modos, repeteixo ma leal felicitació:

que li aprofiti 'l turró

es tot lo que jo apeteixo.

Pero, pel que pugui sé, no s' ho prengui ab massa calma; apreti las dents ab alma y atraquis depressa y bé. Perque podria passar que quan menos ho esperés vosté, 'l turró... y lo demés se n' anés tot á rodar.

C. GUMÀ

FRUYTS DE LA VISITA PASTORAL Á PORRERA.

Y vá de quiento. Era un burret molt bufó que 'l qui 'l menava, temerós de posarli massa carga, 'l volia estalviar per que no defallís durant lo viatge, aconsolantse de anar á pedes fit vulpes com diriam en llatí: mes havent topat per casualitat un altre burro de major categoria per lo camí, lo primer adreßa instintivament las orellas, alsá la cua y cobrant forza probá de fer una cabriola. En vista d' aixó 'l qui 'l meneava digue: «lo ruch que fa cabriolas pot portá més carga, montem! hi á caball.» Vens aquí lo que acaba de passar ni més ni menos, pero ab tota la sal y salero, á la eminentment liberal vila de Porrera.

Havent girat per allá la visita pastoral lo Arquebisbe, la puidonorosa població procurá obsequiarlo fent alguna cabriola á sa arribada, y com atinent á las ideas avansadas dels vehins, avants se havia format un mal pressagi, dit Senyor, quedá molt complascut y agrahit, en termes que maná al senyor economo (qu' es aquell Joanet maco de marras) que immediatament fes una subscripció entre 'ls seus feligresos per treure una humitat que hi ha á la iglesia.

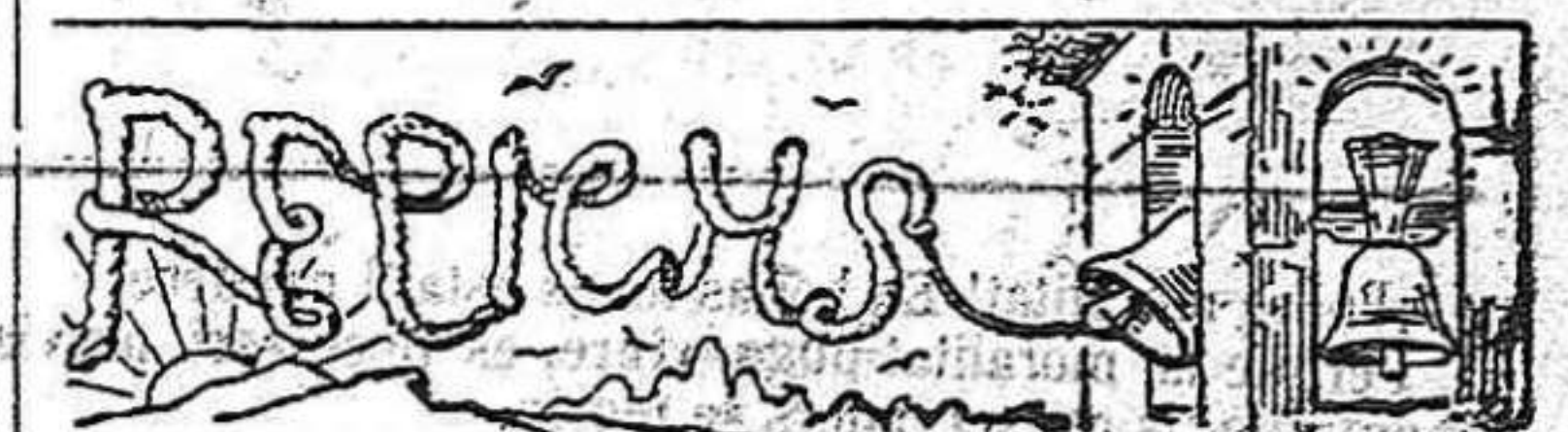
¿Qué tal? ¿Qué 'ls sembla? La paritat no es á ben feta? Aixó es pitjor que lo que feya aquell mestre que per premiar als seus pensionistas quan sabian la lliçó, 'ls deixava anar al llit sense sopar.

Joanet maco, se necessita més táctica per manar un burret tan bufó y més á més si aquest comensa á veures las orellas. Mira que Porrera al any 22 grabá en son sello la corona sota 'l llibre de la constitució, y aixó per aquell temps acusa netedat de clatell, y segons deya un aragonés parlant del seu burro (continuant la comparació) la cebada de atrás.

Gracias que aixó tothom ho ha pres per una planxa, que á pesar de ser feta al peu del altar, resulta del género tonto, perque ningú creurá que á sa ilustrísima, després de uns obsequis no dirém jumerescuts, pero si inesperats, l' hi passés per sota la mitra, lo vindre com altre ruciente á pedir cotufas en el golfo.

Animo donchs, Joanet, qu' ab los ullets tan monos ó de mono, que es igual, y ab los consells de ton amic lo rector de las novyas, prompte podréu restablir lo cant del célebre rosari de l' aurora, pero ten cuidado, que sol acabar á bastonadas.

PIN-PAN PUN.

URANT la crisiis varen ferse molts apostas sobre qui pujaria al poder. Ja ho veuen, com al hipódromo en los dias de carreras.

Varen guanyar los caballs conservadors.

Senzillament, perque als caballs liberals, en lloch de deixarlos córrer en llibertat, varen ligarlos las camas.

Si jo hagués fet alguna aposta, diria:

—Senyors, aquí hi ha hagut trampa: que m' tornin los quartos.

L' héroe de Sagunto, quan ningú s' creya que hagués de passar lo succehit, va anunciar la pujada dels conservadors. Y al preguntarli en qu' s' fundava, va dir:

—Son corassonadas meyas.

Hem arribat á una época especial, en qu' es precis pendre una resolució decisiva. Corassonadas per corassonadas. A las del general, respongui 'l país ab las sevas.

Tot just han pujat los conservadors, ja 'ls romeristas s' entaulan.

Ara ja no 'ls dirém: ¡quina barra!

Ara 'ls dirém: ¡quinas barras!

Lo Sr. Vida havia de ser nombrat ministre de Foment, pero 'l Sr. Isasa s' ha menjat la poma.

Per lo tant ja ho podem dir ab tota la boca:—Lo ministeri conservador no té vida.

Argument conservador:—Després que 'ls liberals han establert lo matrimoni civil, lo jurat y 'l sufragi universal, ja no tenen res més que fer.

Contestació:—Tant se valdria pretendre que l' home que s' fa una casa pera viurehi, en lo moment en que la té llesta, li han de pendre, pera colocarhi un llogater que li emporcará y li farà malbé, convertintla en edifici inhabitable.

Liberals: á reconquistar lo qu' es nostre.

Lo crit dels conservadors es lo de «¡Visca la moralitat!»

Lo crit dels liberals es lo de «¡Visca la moralitat!»

Lo crit dels conservadors es lo de «¡Visca la moralitat!»

Lo crit dels liberals es lo de «¡Visca la moralitat!»

Lo crit dels conservadors es lo de «¡Visca la moralitat!»

Lo crit dels liberals es lo de «¡Visca la moralitat!»

Lo crit dels conservadors es lo de «¡Visca la moralitat!»

Lo crit dels liberals es lo de «¡Visca la moralitat!»

LOS AMORS DE UN SOLDADOT.

Amorcitos de soldado
son amorcitos que vuelan,
que quan se cansa de l' una
s' engresca ab l' altra ninyera.

¡Pobre moralitat! En bonas mans està 'l pandero.
Perque la moralitat puga viure, es necessari previa-
ment que 'ls conservadors se morin.

Refrans de moda:

«Fes favors a bestias y t' ho pagaran a cossas.»
«Se besan mans que voldrian veure's cremadas.»
«Tal faras, tal trobaras.»
«Qui pert lo sen, per lo seny.»
«No aniras a Roma per la penitencia.»
Y molts altres que tots venen a significar lo mateix.
O sino al temps.

En Martínez Campos, si bé ha treballat en favor dels
monstruosos, s' ha cobrat lo corretaje, exigint dos car-
teras per dos amichs seus.

L' una l' ha pescada 'l Duch de Tetuán y l' altra en
Fabié, l' apotecari Fabié.

Aixó de donar una cartera a un apotecari, als conser-
vadors los hi ve como pedrada en ojo de boticario.

¿Preguntan perquè?
Perque quan vingan certs successos, que han de venir
necessariament, lo Sr. Fabié podrà provehirlos de me-
dicina d' espant.

A Valencia hi ha hagut una manifestació conservadora
sota l' arbre de la llibertat.

Y ab motiu de la tal manifestació varen donarse car-
gas de caballeria.

En quan als arbres de la llibertat, ja 'ls conservadors
tenen determinat lo que n' han de fer: convertir las
brancas en garrots.

Van pujar los conservadors dissapte a la tarde y dis-
sapte a la nit la policia ja repartia garrotadas a la Ram-
bla de Santa Monica.

No en va diuen ells que 's proposan protegir a la in-
dustria nacional.

De primer antuvi ja protegeixen als destiladors d' ar-
nica y als fabricants de aparatos ortopédichs.

«Los intims de D.ª Isabel II—segons diu un telégrama
—censuran l' entrada dels conservadors al poder.»

Y un altre telégrama assegura qu' en Ruiz Zorrilla se
'n alegra.

De manera que 'ls dos extrems del pont de Alcolea
están obstruïts, y 'm sembla que algú, si vol sortirne
s' haurà de tirar al aygua.

Lo nou govern ha publicat una circular molt mona,
dihentnos per tranquilisarnos «que 'l pais ha de digerir

avants d' emprendre 'l nou cami de las reformas progres-
sivas.»

Los conservadors se figuran que quan ells menjan lo
pais digereix.

Están equivocats: los espanyols no 'ls podem pahir y
no 'ls pahirém ni ara ni may.

Al mateix temps que la noticia de la pujada dels con-
servadors, se va rebre un telégrama que deya:

«La epidemia colérica se ha extendido, segun noticias
de esta noche, a Alcira, Mozente y Cullera.»

¿Qué han de fer los microbis del cólera, quan veuen
prosperar als microbis de la política? Entusiasmarse y
sortirse de mare. Las alegrías de familia se celebran
sempre.

Es molt notable la manera melosa com á n' en Sa-
gasta se li admet la dimissió. Lo decret está plé d' elo-
gis los més afectuosos.

Pero de tots modos, la taronja de la crisis no era ma-
dura, y per més sucre que hi posin resulta agre.

En Sagasta no se la menja.

Diuen de Madrid.

«En lo Circo Hipódromo la estudiantina Figaro tocà la
marxa real y 'l públich va xiular.

»La policia procurà apagar los xiulets, que 's conver-
tiren en aplausos, al tocar la estudiantina l' Himne de
Riego.»

Vegin ab quanta facilitat se verifica, si no un cambi
de ministres, un cambi de música.

Diga lo que vulga 'l refrán, pot més qui xiula que
qui piula.

ENDEVINALLAS

XARADA

Si vols sabé 'l meu Total
es carrer de Barcelona,
ma primera n' es vocal,
tersa-inversa mineral
y 'l mateix invers-segona.

ANAGRAMA.

Un noy de Tot natural
sempre que tot lo jardí

NOY CABO.

explica á n' en Valentí
que t'è molt de vi total.

D. BARTRINA CUBINYA.

CONVERSA.

—Mira, xicot, si t' ve bé
aprofita are una estona
per dí á la Pepa perquè
no m' ha portat...—¿Bè lo qué?
—Lo que he dit; jaqueixa es bona!

A. GIBERT.

TRENCA-CLOSCAS.

D. VICENS GRASES SALAS.

TOSSA.

Combinar aquestas lletres de modo que formin lo títol de
una població catalana.

Pó.

GEROGLÍFICH.

E I E
R A I
A AMOR T
M amor T

J. ALAMEDA.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciudadans Giné (a) hereu de casa, O. M. F. y Achon, J. Bach,
Guell y Grau, A. Topografich, S. Lavitse, E. S. y A., Cap de Pau,
A. A. R., Mabemont, F. Pixirini, Llangosta y Tardaner.—Lo que
envian aquesta senmana no fa per casa.

Ciudadans A. Bové de la Son, Amadeo, Xanigots, Un encatalan,
Foraster, Pere Brochs, Un Salamero, Un que t'è os beriran y
Aran y Gaya.—Insertarem alguna cosa de lo que 'ns envian.

Ciudad R. Ojeda y Lopez: L' article es fluiet.—J. R. (San Co-
lomb): Som poch amichs de ficarnos en persona itals.—R. Zero: Ap-
fitarem algunas cantarelles, y la poesieta arreglada també po-
anar.—Dr. Tranquil: Los versos van bé, encare que tenen algu-
ripis.—J. Tusell Gust: Pero home, ¿qui li fa tenir uns somnis tan
rillosos? Creguim a mi: dormi del costat dret.—A. Llimoner: La
primera poe-ia 'ns va millor que l' altra. La segona té un pensament
bonich; pero la forma es molt descuidada.—Gardó: Aprofitam
lo que 'ns envia.—R. Manso: L' epigrama va molt millor que l' a-
ticle, qu' es una mica forsat.—L. C. Callicó: Los versos van bé; per-
més corts y concentrats encare aniran miller.—Pesa y S.: No diré
J. Aladern: Gracias mil per l' envió de la present senmana.—Sa-
lago Canyadell: Insertarem los versos.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 51 y 52.